

POSLEDNÍ ROZLOUČENÍ SYNA BOŽÍHO S SVOU NEJMILEJŠÍ MATKOU

Svatořeční muzika 31

Když čas při - šel, by Syn Bo - ží ži - vot sko - nal a na tvr - dém kří - že lo - ží běh do - ko - nal,

uz-řev Ma - ti - čku pla - čí - cí, hoř - ce zpla - kal, s ni sr - deč - ně bo - le - stí - cí tak se že - hnal:

1. Když čas přišel, by Syn Boží život skončil a na tvrdém kříže loží běh dokonal, užřev Matičku plačící, hořce zplakal, s ní srdečně bolestící tak se žehnal:
2. »Ej, již ta poslední chvíle, má Matičko, v světě nedá bydlet dýle, ó hrdličko! Smrt se blíží a již dělí tělo s duší, abych se bral, Otec velí, jítí sluší.
3. Hle, poslední pohlezení, má Matičko, mé lásky budiž znamení, holubičko! Zvedni dřív, než z světa sejdu, tvé očičko, což k tomu dí, když odejdu, tvé srdýčko?
4. Měj se dobře, má jediná krásu světa, poslední bje hodinka, jižť jest veta. Po smrti s tebou se shledám v mé jasnosti, beze mně zůstati nedám v mé radosti.
5. Duši svou Otci poručím nebeskému, s tebou, Matičko, se loučím k konci svému. K tvé ochraně stráž andělskou zanechávám, bych vykonal vůli božskou, rád skonávám.«
6. Ó předivné proměnění! Život umřel, Boží Oko, Pán stvoření, oči zavřel, nesmrtný od věčnosti smrt podstoupil, aby od ďábelské zlosti svět vykoupil.
7. Lituje všeckno stvoření Pána svého, pro hříšných lidí spasení umrlého. Hory, skály se pukají, tmí se slunce, žádné lítosti nemají lidské srdce.
8. Ti, kteříž byli zemřeli, z hrobů vstali, Kristové smrti želeli, hořce lkáli. Živý člověk v té žalosti sám nepláče! Ještě z hrobu nepravosti ven neskáče?
9. Ach člověče, nad kamení jsi tvrdější, nad bezsrdečné stvoření ukrutnější, že se s kamením nepukáš od žalosti, že s sluncem tvář nezatmíváš od lítostí!